

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 916/2021
Гж-ап1 7/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б.Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против туженог „Лучић Пригревица“ ад Нови Сад, кога заступа Мирјана Рајић Илић, адвокат из ..., ради исплате, вредност спора 364.500,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 4/21 од 09.03.2021. године и о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2578/20 од 05.11.2020. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 4/21 од 09.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2578/20 од 05.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 158/20 од 19.02.2020. године усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужиљи на име неисплаћене отпремнине исплати износ од 381.454,11 динара са затезном каматом од 22.05.2006. године па до исплате. Ставом другим, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 92.379,71 динар са затезном каматом од дана извршности, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2578/20 од 05.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе, позивајући се на члан 395. ЗПП.

Решењем Р4 4/21 од 09.03.2021. године, Апелациони суд у Новом Саду није предложио Врховном касационом суду да одлучи о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП.

Тужени је против решења другостепеног суда изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Сл. гласник РС“ број 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку који је био на снази у време подношења тужбе („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.5.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате исплаћене отпремнине, поднета је 03.08.2007. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 381.454,11 динара, па како се у конкретном случају ради о имовинско правном спору у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 23. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б.Слијепчевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**